

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Του κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

στατε κι' ημεεις !...

Ο ΓΑΒΡΗΛΙΔΗΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ

«Θανάσης ἀληθινὸς Κέρβερος. Ἕνας κλητῆρας τῆς «Ἀκροπόλεως» ποὺ ἐξελίχθη σὲ Κρῆσιον ! Ὁ Σταμάτης Ράπτης καὶ ὁ Γαβρηλίδης. — «Αἶντε στὴ δουλειά σου, χριστιανέ μου !...» Ὁ Γαβρηλίδης καὶ ἡ ρυσοφαγία. Οἱ «καρυδοκεφτέδες».

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὅπως οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, συλλαμβάνουν πολλές στερεῶς, τὴν ἔνοιαν πραγμάτων ἀνωτέρων, εἶται καὶ ὁ κύρ-Θανάσης, κατεῖχε τελείως τὸν διευθυντὴν του. Ἐμποροῦσε νὰ σὰς τὸν περιγραψῆ τελειότερον ἀπὸ οὗτι ἔγραψεν ὁ Παπαρρηγόπουλος τὴν Ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος ἢ... ὁ Πλούταρχος τοὺς «Παραλλήλους βίους».

Ὅσάκις ὁ βρυχηθὸς—τραγοῦδι τοῦ Γαβρηλίδου—ἦκούετο ἀπὸ κάτω, ὁ κύρ Θανάσης, ἐλάμβανε στάσις ἀκίνητος, ἀγαλατῶδη, στάσις προσοχῆς, κολλημένος εἰς τὸν τοῖχον, βλέπων μόνον πρὸς τὰ ἔμπρός.

Ἡ σκηνὴ ὑπενθύμιζεν Συνταγματάρχην, κἀμνοντα αἰφνιδίαν ἐφροδὸν εἰς τὸν στρατῶνα.

Εἰς τὸν Γαβρηλίδην ἐπετρέπη ὅταν ἐφυλακίσθη δι' ἔν ἄρθρον τὸ ὅποιον ἔγραψεν κατὰ τοῦ Θεοτόκη ἢ Ὀμβρέλλα, νὰ μεταφῆρῃ εἰς τὴν θύραν τοῦ κρατηρίου του καὶ τὸν... θυρωρόν του.

Κ' ἐκεῖ ὁ κύρ Θανάσης, ἀπηγόρευε τὴν ἐσοδὸν εἰς ἀνακρίτας καὶ καὶ τοὺς λοιποὺς τῆς κοινοστῆρας τὸν κρατούμενον, ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ... Διευθυντοῦ του.

Τὶ ἀπέγεινεν ὁ κύρ Θανάσης, δὲν γινώρισκω. Τὸν Περικλῆ, ὁ ὁποῖος ἦταν ἀγράμματος ἐντελῶς καὶ ὁ ὁποῖος ἐν τούτοις ἐνόουσε νὰ γράψῃ χρονογράφημα εἰς τὴν «Ἀκρόπολιν».

— «Γιατί τόσο ἄλλοι γράφουν !...»

Ἦταν τόσο ἀκάθαρτος ποὺ μὰ φορὰ, τοῦ κάνανε ἔρανο καὶ τοῦ ἀγοράσαμε ἓνα σαποῦνι, νὰ... λυθῆ.

Ὅλα νεοελληνικὰ ἐξέλιξι ! Τὸν εἶδα πρὸ 2—3 ἐτῶν εἰς τὴν Ἀθήνα καὶ δὲν τὸν γινώρισκα.

— Νὰ εἶνε αὐτὸς ἢ νὰ μὴν εἶνε ! Ντυμένος στὴν ἐντέλεια, ἐτραῶγεν εἰς τοῦ Χρυσάκη, ὅπου καὶ ὅπως καὶ ὁ Γαβρηλίδης μὰ φορὰ ! Ὁ Περικλῆς μετεβλήθη καὶ εἰς χοροφῶγον τρώγοντα καί... ζαμιόν.

Ἐδύγκως, γὰρ μένα μὲ ἀνεγνώρισε αὐτός. — Ποῦ ἦσουν ; Κἀθηκες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, χρόνια ἔχω νὰ σὲ ἰδῶ.

(Ἑλλάς διὰ τὸν Περικλῆ καὶ ὄλους τοὺς Ἀθηναίους ἴσως, εἶνε ἡ Πλατεία τοῦ Συντάγματος).

— Ἦμουν ἀπάλληλος εἰς τὴν Μακεδονία.

— Καὶ τί ἔκανες ἐκεῖ ;

— Προσπάθουσα νὰ φιλίσω λίγη Ἑλλάδα, καὶ σύ ;

— Ἐγὼ ἐφκίσα τὴν τσέπη μου !... Ἐκαμα καὶ ἓνα ταξιδάκι ὡς τὴν Ἑλβετία !... Συγγνώμη μὲ κάλεσον ὁ τάδε ὑπουργός, νὰ πάρουμε τὸ οὖζο μας μαζί. Ἐρχεσαι καὶ σύ. Θέλεις νὰ σὲ συστήσω ;

Καὶ μοὺ ἀνέφερε κάποιον ὑπουργόν, τὸν ὅποιον τρώμαξα νὰ κρατήσω δέκα λεπτά, τὸ πρῶτ εἰς τὸ γραφεῖο του, γιὰ νὰ τοῦ εἰπῶ τὴν ἀνάγκη καὶ τοὺς πόνους τῆς Μακεδονίας.

Καὶ τόσο ποὺ ἐκάθησε, σὰν νὰ καθόταν σὲ ἀγκάθια !... Καὶ μ' ἐκύταξε, σὰν νὰ μοὺ ἔλεγε :

— Δὲν μὰς ξεφορτώνεσαι λέω ἐγὼ !... Χαῖρε Περικλῆ, γνήσιος ἀντιπρόσωπος ὄλων τῶν Ἑλλήνων !...

Ὁ Γαβρηλίδης πέθανε ἀπάνω σ' ἓνα κρεβάτι ἀπὸ κάσος πετρελαίου, ἀφοῦ ἔκαμε μέγαν ἀνδρα τὸν ὑπουργό σου, χωρὶς ν' ἀκούσῃ ποτέ, οὔτε «ἐυχαριστῶ».

Σὺ πέρνεις τὸ οὖζο σου, καλοσύμενος καὶ παρακαλούμενος, μ' ἔταν ἀπὸ τοὺς κυρίους ὑπουργοὺς τῆς Γαληνῆς Δημοκρατίας !...

— Εἰς ὕψαι, λοιπὸν ἄναψονθῆμεν, Περικλεε-

Χωρὶς νὰ ἰδοῦν ποτέ τὸν ἀποστέλλοντα. Μιὰ φορὰ ὁ μάκαριτῆς ὁ Σ. Ράπτης, ἔβγαλε τὸν Γαβρηλίδην... ἔξω ἀπὸ τὴν «Ἀκρόπολιν».

Ἦταν νύχτα περασμένη. Ὁ Ράπτης ἐκνευρισμένος ἔγραψεν. Ὅταν μῆκε ἓνας ἄνθρωπος, λίγο παραξενωμένος καὶ ἤθελε νὰ τηλεφωνῆ. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν μπορούσε νὰ συνηνοθῆ καὶ θυρωβοῦσε στὸ τηλέφωνο, ὁ Ράπτης, σηκώθηκε καὶ τὸν ἔβγαλε ἔξω ἀπὸ τὸ γραφεῖο.

— Αἶντε χριστιανέ μου, δὲν εἶνε κάφενεῖο ἐδῶ ! ἄφησε μὰς, νὰ ἐργασθῆμε !...

Ὁ Γαβρηλίδης δὲν ἐμίλησε. Ἐφυγεν ἀπὸ τὸ γραφεῖο του, χωρὶς νὰ πῆ ποῖος εἶνε.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν διηγεῖτο γελῶντας τὸ ἐπεισόδιον εἰς τὸν ἀρχισυντάκτην του.

— Ποιὸς ἦτο ἐκεῖνος ὁ συντάκτης. Ἐκαμε καλὰ εἶσαι, νὰ περιφροῦσῆ τὴν ἐργασία του ἀπὸ τοὺς ἐνοχλητικούς, καὶ τὸν συγχάρω, ἀλλὰ νὰ φέρεται κάπως μαλακώτερα στὸν κόσμο !

Καὶ τοῦ... ἠῤῥησε ἀμέσως καὶ τὸν μισθὸ του.

Ὁ Γαβρηλίδης ἀγαποῦσε τὴν ζωὴν, χαϊρότανε τὴν φύσιν, μεθύουσε μὲ τὸν ἥλιο, ἐρωτευότανε τὰ φρούτα καὶ δροσιζόταν ὄλος σὰν ἔβλεπε φρέσκα λάχανα.

Ἀγατοῦσε τὴ ζωὴ, κι' ἀποχθανότανε τὸ θάνατο. Μιὰ φορὰ ποὺ εἶδε μιὰ θεωρία, ὅτι κάθε μπουκιά, σὰν τρώμε, πρέπει νὰ τὴν μασσοῦμε 36 φορὲς, αὐτὸς δὲν ἐκουραζόταν μὰ μασσῆ.

Καὶ ἄλλοτε ἐκάθη εἰς τὰ ρουμάνια τῆς Κηφισιάς, γιὰ νὰ ἐφαρμώσῃ κάποιαν θεραπείαν τοῦ Κνάιτ, περὶ φυσιοθεραπείας.

Κατὰ τὸν Ρωσοῖπωνικὸν πόλεμον, ἐδιάρθε σὲ κάποιον Εὐρωπαϊκὸν περιοδικό, ὅτι τὰς ἐκτάκτους δυνάμεις, ποὺ εἶδειξαν οἱ Ἰάπωνες κατὰ τὸν πόλεμον ἐκείνον τὰς ὤφειλαν εἰς τὴν μεγάλην τὸν ρυσοφαγείαν.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ Γαβρηλίδης δὲν ἔτραγε παρὰ μόνον οὔζι. Πέρασαν κανὰ δυὸ χρόνια καὶ ἤλθεν εἰς τὸν Πειραιᾶ, κάποιος Γιαπωνεζικὸς στολίσκος, καὶ δὲν γινώρισκω πῶς, ὁ Ἰάπων Νάυαρχος συνηντήθη μετὰ τοῦ Γαβρηλίδην. Ἄφου εἶπαν πολλὰ καὶ διάφορα, τοῦ λέγει ξαφνικά ὁ Γαβρηλίδης :

— Λοιπὸν ! Μὲ ποιους ὕμνους καὶ ποιήματα ἐξυμνεῖτε τὸ οὔζι ; Τὸν θεὸν σας, δηλαδὴ ;

Ὁ Ἰάπων δὲν ἠνώνησεν :

— Ποῖο οὔζι ;

Καὶ εἰς ἀφήγησιν τοῦ Γαβρηλίδην περὶ ἀπολύτου ρυσοφαγείας τῶν Ἰαπῶνων, ἤκουσεν ἀπ' τὸν Ἰάπωνα, ὅτι ὄλα αὐτὰ εἶνε θῦζο, καὶ ὅτι οἱ Ἰάπωνες τρώγονται. ἴσως, ὀλιγότερον οὔζι, ἀπὸ κάθε ἄλλον λαόν !...

Ἀπαρηγόρητος ὁ Γαβρηλίδης ἔλεγεν συχνά, διηγούμενος τὸ ἀνωτέρω :

— Νὰ κἀρη ἡ ὀργή. Μοὺ κρήμνισε δίαιτα δύο ἐτῶν !...

Ἄλλὰ δὲν εἶχε μόνον αὐτὴ τὴν «διαιτικὴ» ἀπογοητεῖα ὁ Γαβρηλίδης. Πλήθος. Καὶ ὅμως ἐπέμενε στὴ «δίαιτα», ἀν καὶ ἡ ζωὴ του ἦταν, ἓνα τέτοιο μαρτύριο στερησίσεως.

Δὲν ἔτραγε κρέας, ψάρια, πουλιά, σουπιές, χταπόδια, ὄστρακὸ-δεσμα κ.λ.π.

Δὲν εἶπε μῦτρα, κρεασί, σπρίτα, καφέ καὶ τὰ ταιαῦτα.

Μόνον τσάι ἔπινεν συχνὰ καὶ ἄφθονο, παρασκευάζων αὐτὸ ὁ ἴδιος διπλό, εἰς τὸ γραφεῖο του καὶ χώνων τὸ μισὸ εἰς τὰ χαρτιά του.

Γιαούρτι, γάλα, λαχανικά, ἐλιές, ὄσπρια καὶ φρούτα, ξηρούς καρπούς καὶ γλυκίσματα διάφορα.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ἀποκλεισμοῦ, ποὺ δὲν εὗρισκεν οὔτε ἀπὸ αὐτὰ, ἐφεῖνε μὰ κουζίνα ἰδικῆς του ἐντελῶς ἐμπνεύσεως καὶ κατασκευῆς.

Κοπάνιζε μύγδαλα καὶ καρύδια, τὰ ζύμωνε μὲ λίγο ἄλευρο καὶ σταφίδα καὶ τὰ τηγάνιζε μὲ λάδι.

Τὸ φαγητὸ δὲ αὐτὸ τὸ ἔλεγε «καρυδοκεφτέδες» ἢ «κεφτέδες Γαλλικούς», γιὰτὶ ἐξ αἰτίας τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῶν Γάλλων, ἐφρυσέθησαν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ" ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ ΕΙΣΕΙΣΤΕΤΡΑΞΙΔΙΟΝ Μὲ ἐλεκτικὴν ἔλκην & ὀφθαλμ. εἰκόνας